

VÌ SỰ VINH HIỂN CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

Kinh Thánh: 1 Cô-rinh-tô 10:14–11:1

“ 14 Hỡi kẻ yêu dấu của tôi, vậy nên hãy tránh khỏi sự thờ lạy hình tượng. 15 Tôi nói với anh em cũng như nói với kẻ thông minh; chính anh em hãy suy xét điều tôi nói. 16 Cái chén phước lành mà chúng ta chúc phước, há chẳng phải là thông với huyết của Đấng Christ sao? Cái bánh mà chúng ta bẻ, há chẳng phải là thông với thân thể của Đấng Christ sao? 17 Vì chỉ có một cái bánh, chúng ta dùng nhiều, cũng chỉ một thân thể; bởi chung chúng ta đều có phần chung trong một cái bánh. 18 Hãy xem dân Y-sơ-ra-ên theo phần xác; những kẻ ăn thịt con sinh tể, há không thông đồng với bàn thờ sao? 19 Nói vậy có ý chi? Của cúng thần tượng có ra gì chẳng? 20 Chắc là không; nhưng đồ người ngoại đạo cúng tế là cúng tế các quỷ, chứ không phải cúng tế Đức Chúa Trời. Vậy, tôi không muốn anh em thông đồng với các quỷ. 21 Anh em chẳng có thể uống chén của Chúa và cũng uống chén của các quỷ; chẳng có thể dự tiệc của Chúa, lại dự tiệc của các quỷ. 22 Hay là chúng ta muốn trêu lòng Chúa ghen chăng? Chúng ta há mạnh hơn Ngài sao? 23 Mọi sự đều có phép làm, nhưng chẳng phải mọi sự đều có ích; mọi sự đều có phép làm, nhưng chẳng phải mọi sự đều làm gương tốt. 24 Chớ ai tìm lợi riêng cho mình, nhưng ai nấy hãy tìm cho kẻ khác. 25 Phàm vật gì bán ở hàng thịt, hãy ăn, đừng vì có lương tâm mà hỏi chi về việc đó; 26 bởi chung đất và mọi vật chứa trong đất đều thuộc về Chúa. 27 Nếu có người chẳng tin mời anh em, và anh em muốn đi, thì không cứ họ dọn ra đồ gì, hãy ăn đi hết thảy, đừng vì có lương tâm mà hỏi chi hết. 28 Song nếu có ai nói với anh em rằng: Cái này đã dâng làm của cúng, thì chớ ăn, vì có người đã bảo trước mình, lại vì có lương tâm: 29 tôi chẳng nói về lương tâm anh em, nhưng về lương tâm người đó. Vả, vì có nào sự tự do tôi phải bị lương tâm kẻ khác đoán xét? 30 Nếu tôi tạ ơn rồi ăn, có nào vì một bữa ăn đã cảm ơn mà lại bị chê bai? 31 Vậy, anh em hoặc ăn, hoặc uống, hay là làm sự chi khác, hãy vì sự vinh hiển Đức Chúa Trời mà làm. 32 Đừng làm gương xấu cho người Giu-đa, người Gô-rét, hay là Hội thánh của Đức Chúa Trời; 33 hãy như tôi gắng sức đẹp lòng mọi người trong mọi việc, chẳng tìm ích lợi riêng cho mình, nhưng cho phần nhiều người, để họ được cứu.

1 Hãy bắt chước tôi, cũng như chính mình tôi bắt chước Đấng Christ vậy. ”

Gợi ý bài học: Bắt đầu từ 1 Cô-rinh-tô 8:1, sứ đồ Phao-lô trả lời vấn đề của cúng thần tượng. Ông dành đến ba chương để giải quyết vấn đề này, điều đó cho thấy đây là một vấn đề tranh luận rất nghiêm trọng trong Hội Thánh Cô-rinh-tô. Những người có đức tin mạnh mẽ cho rằng việc ăn thức ăn đó là được phép, trong khi những người

có đức tin yếu kém lại cho rằng theo niềm tin của họ, họ không nên ăn thịt đó. Sự khác biệt này dần trở thành một cuộc tranh luận thần học cũng như đạo đức trong Hội Thánh. Thực chất, vấn đề không chỉ là ăn hay không ăn một miếng thịt. Đằng sau đó là câu hỏi người Cơ Đốc phải sống như thế nào giữa một xã hội không tin Chúa? Để trả lời câu hỏi này, Phao-lô đã trình bày về sự tự do và tình yêu thương của người Cơ Đốc trong chương 8, đồng thời lấy chính đời sống của mình làm gương trong chương 9. Đoạn Kinh thánh hôm nay, ông đưa ra kết luận và nêu bốn nguyên tắc thực tế.

Nguyên tắc thứ nhất: Tránh xa sự thờ hình tượng

Câu 14 chép: "Hỡi kẻ yêu dấu của tôi, vậy nên hãy tránh khỏi sự thờ lạy hình tượng." Phao-lô không bảo tín hữu thử sức với cảm dỗ hay lại gần nó. Cũng như đối với tội gian dâm, ông khuyên họ phải tránh xa ngay từ đầu. Để giải thích điều này, ông dùng ví dụ: Tiệc Thánh và các của lễ trong Cựu Ước. Trong Tiệc Thánh, tín hữu dự phần vào thân và huyết của Đấng Christ. Khi tham dự Tiệc Thánh, họ không chỉ ăn bánh và uống chén, nhưng còn bày tỏ sự hiệp thông với Chúa và với nhau trong cùng một thân thể. Tương tự, trong thời Cựu Ước, những người cùng ăn của lễ trên bàn thờ bày tỏ rằng họ thuộc về cùng một cộng đồng thờ phượng. Vì vậy, việc tham dự vào các bữa tiệc trong đền thờ thần tượng không đơn thuần là ăn uống. Đó là hành động công khai bày tỏ sự liên hệ và hiệp thông với đối tượng được thờ phượng. Phao-lô đồng ý rằng thần tượng chỉ là gỗ đá và tự nó không có quyền năng gì. Tuy nhiên, ông cảnh báo rằng phía sau sự thờ hình tượng là hoạt động của ma quỷ. Do đó, người tin Chúa không thể vừa dự phần trong bàn tiệc của Chúa vừa dự phần trong bàn tiệc của quỷ dữ. Ông nghiêm khắc cảnh báo những người đang xem nhẹ vấn đề này: "chúng ta muốn trêu lòng Chúa ghen chăng? Chúng ta há mạnh hơn Ngài sao?". Người tin Chúa không nên thử giới hạn của sự nhịn nhục và phán xét của Đức Chúa Trời.

Nguyên tắc thứ hai: Mọi sự đều được phép nhưng không phải mọi sự đều có ích

Phao-lô nói: "Mọi sự đều có phép làm, nhưng chẳng phải mọi sự đều có ích; mọi sự đều có phép làm, nhưng chẳng phải mọi sự đều làm gương tốt". Người Cơ Đốc có tự do trong Đấng Christ. Tuy nhiên, câu hỏi quan trọng không phải là: "Điều này có được phép không?" Mà là: "Điều này có đem lại ích lợi cho người khác không?" hay "Điều này có gây dựng đức tin cho người khác không?"

Ông tiếp tục dạy: "Chớ ai tìm lợi riêng cho mình, nhưng ai nấy hãy tìm cho kẻ khác." Người chỉ nghĩ đến quyền lợi của mình sẽ rất khó gây dựng và phục vụ người khác.

Nguyên tắc thứ ba: Không cần tra hỏi nguồn gốc thức ăn bán ngoài chợ.

Phao-lô nói rằng khi mua thịt ngoài chợ, tín hữu không cần phải hỏi xem con vật đó có từng được dùng trong việc cúng tế hay không. Lý do là vì lúc đó việc ăn uống không còn nằm trong bối cảnh thờ hình tượng nữa. Người tin Chúa có thể cảm tạ Đức Chúa Trời và ăn cách tự do. Điều quyết định không phải bản thân miếng thịt, nhưng là hoàn cảnh và ý nghĩa gắn liền với việc ăn uống đó.

Nguyên tắc thứ tư: Hạn chế quyền tự do của mình vì lương tâm của người khác

Phao-lô tiếp tục dạy rằng nếu một người không tin Chúa mời tín hữu đến dùng bữa, họ có thể ăn những gì được dọn ra mà không cần tra hỏi. Tuy nhiên, nếu có người nói: "Cái này đã dâng làm của cúng" thì lúc ấy tín hữu nên từ chối ăn. Không phải vì miếng thịt đó trở nên ô uế, nhưng vì lương tâm của người đang nói điều đó. Có thể người ấy là một tín hữu còn yếu đuối trong đức tin. Nếu thấy người khác ăn, họ có thể bị bối rối hoặc vấp phạm. Lúc đó, vấn đề không còn là quyền tự do cá nhân nữa, mà là tình yêu dành cho anh em mình. Phao-lô đặt ra câu hỏi: "Vả, vì có nào sự tự do tôi phải bị lương tâm kẻ khác đoán xét?"

Kết luận: Sống vì vinh hiển Đức Chúa Trời và ích lợi của người khác

Phao-lô kết luận: "Vậy, anh em hoặc ăn, hoặc uống, hay là làm sự chi khác, hãy vì sự vinh hiển Đức Chúa Trời mà làm." Tiêu chuẩn cao nhất cho đời sống Cơ Đốc không phải là sở thích cá nhân hay quyền tự do cá nhân, nhưng là vinh hiển của Đức Chúa Trời. Đồng thời, người tin Chúa cũng phải tránh trở thành nguyên nhân gây vấp phạm cho người khác. Cuối cùng, Phao-lô nói: "Hãy bắt chước tôi, cũng như chính mình tôi bắt chước Đấng Christ vậy." Ông không chỉ dạy bằng lời nói nhưng bằng chính đời sống của mình.

Qua đoạn Kinh Thánh này, chúng ta học được nguyên tắc quan trọng cho đời sống giữa thế gian. Khi vấn đề liên quan đến sự thờ phượng và lòng trung thành đối với Đức Chúa Trời, chúng ta không được thỏa hiệp. Khi vấn đề liên quan đến anh em mình, chúng ta phải hành động bằng tình yêu thương. Người Cơ Đốc thật sự được tự do trong Đấng Christ. Nhưng đó không phải là thứ tự do để làm mọi điều mình muốn, mà là sự tự do trưởng thành, sẵn sàng từ bỏ quyền lợi cá nhân vì vinh hiển Đức Chúa Trời và vì lợi ích của người khác. Đó chính là sự tự do mà Đấng Christ đã ban cho chúng ta.

Câu hỏi áp dụng bài học:

Tôi cần tránh xa điều gì để giữ lòng trung thành với Đức Chúa Trời không?

Tôi đang sử dụng quyền tự do của mình để phục vụ bản thân hay để gây dựng người khác?

Điều tôi đang làm có đem lại vinh hiển cho Đức Chúa Trời không?

Lời cầu nguyện: “Lạy Chúa, con yêu Ngài. Chúng con không biết đã bao nhiêu lần chúng con không hiểu được tấm lòng của người khác. Cảm ơn Ngài đã giúp chúng con nhận ra điều này qua Lời Chúa. Sự tự do trong Đấng Christ không phải làm điều mình muốn mà sẵn sàng từ bỏ quyền lợi cá nhân vì vinh hiển Đức Chúa Trời và vì lợi ích của người khác. Con cầu nguyện trong danh Chúa Giê-su. Amen.”